

KARIN SLAUGHTER TRIPTIEK

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins



HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2006 by Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Triptych*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2006 Ineke Lenting
Vertaling inleiding: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: Christoph Ruland
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0034 3
ISBN 978 94 027 5348 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2017

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het
handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United
States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval..

EEN

5 februari 2006

Met het football-verslag op de radio reed rechercheur Michael Ormewood over DeKalb Avenue naar Grady Homes. Hoe dichter hij de goedkope huurwijk naderde, hoe gespannener hij werd, en tegen de tijd dat hij rechts afsloeg naar wat de meeste agenten als een oorlogsgebied beschouwden, stond zijn lichaam zo strak van de zenuwen dat hij het bijna voelde trillen. De woningbouwcorporatie van Atlanta teerde steeds meer in op haar kapitaal, en gesubsidieerde gemeenschappen zoals Grady gingen zo langzamerhand tot het verleden behoren. Onroerend goed in het centrum was te duur en er was te veel smeergeld mee gemoeid. Verderop lag de stad Decatur met zijn trendy restaurants en huizen van een miljoen dollar. Een kilometer de andere kant op verrees de vergulde koepel van het parlamentsgebouw van Georgia. Grady lag pal in het midden, als een rampenscenario, en zo werd de bevolking er dagelijks aan herinnerd dat de stad die het te druk had om te haten het ook te druk had om voor zijn eigen mensen te zorgen.

Zolang de wedstrijd aan de gang was, lagen de straten er vrijwel verlaten bij. De drugsdealers en pooiers hadden een avondje vrijaf genomen om naar dat zeldzame wonder te kijken: de Atlanta Falcons die uitkwamen in de Super Bowl. Het was zondagavond en de prostituees waren nog aan het werk. Ze probeerden de kerkgangers iets te geven waarmee ze de volgende week te biecht konden gaan. Sommige meiden zwaaiden naar Michael toen hij voorbijreed, en terwijl hij hun groet beantwoordde, vroeg hij zich af hoeveel agenten hun burgerauto hier midden in de nacht even langs de kant zetten, aan de meldkamer doorgaven dat ze tien minuten pauze namen en dan een van de meiden wenkten om hen te helpen wat stoom af te blazen.

Flat nummer negen was helemaal achter in de wijk. Het vervallen,

uit rode baksteen opgetrokken gebouw was beklad met graffiti van de Ratz, een van de nieuwe bendes die zich in de Homes hadden gevestigd. Vier surveillancewagens en een tweede burgerauto stonden voor het gebouw geparkeerd, met zwaaiende lichten en schetterende radio's. Op de voor bewoners gereserveerde parkeerplaatsen stonden een zwarte BMW en een opgetuigde Lincoln Navigator met vergulde Razor-velgen van tienduizend dollar, die blonken in het licht van de straatlantaarns. Michael moest zich inhouden om geen ruk aan het stuur te geven en de lak van de zeventigduizend dollar kostende terreinwagen te rijden. Als hij zag in wat voor dure auto's die bendeleden reden, werd hij zo pissig als wat. In één maand tijd was Michaels zoontje zo'n tien centimeter omhooggeschoten en uit al zijn spijkerbroeken gegroeid, maar hij kon pas nieuwe kleren krijgen als Michaels salaris binnen was. Tim liep erbij alsof er hoog water dreigde, terwijl deze boeven hun huur betaalden van zijn vaders belastingcenten.

In plaats van uit te stappen bleef Michael even zitten om nog een paar seconden van de wedstrijd mee te pikken en van de rust te genieten voordat zijn hele wereld op zijn kop kwam te staan. Vanuit het leger had hij zich rechtstreeks bij de politie aangemeld, en hij maakte nu bijna vijftien jaar deel uit van dit team. Te laat had hij beseft dat er op het kapsel na niet veel verschil was tussen de twee instellingen. Zodra hij uit zijn auto stapte, zou het hele zaakje gaan lopen, wist hij, als een te strak opgewonden klok. De slapeloze nachten, de eindeloze serie tips die nooit iets opleverden, zijn meerderen die hem in zijn nek hijgden. Waarschijnlijk zou de pers er ook lucht van krijgen. Dan werd er, zodra hij de onderzoekkamer verliet, een camera in zijn gezicht geduwd en wilden ze van hem weten waarom de zaak niet was opgelost. Zijn zoontje zou het op het nieuws zien en aan zijn vader vragen waarom iedereen zo boos op hem was.

Collier, een jonge straatagent met zulke dikke biceps dat hij zijn armen niet plat langs zijn zij kon laten hangen, tikte op het glas en gebaarde naar Michael dat hij zijn raampje naar beneden moest draaien.

Met zijn vlezige hand had Collier een draaigebaar gemaakt, ook al had de knaap waarschijnlijk nooit in een auto met draairaampjes gezeten.

Michael drukte op het knopje op het paneel en terwijl het glas naar beneden gleed, vroeg hij: 'Wat is er?'

'Wie wint?'

'Atlanta in elk geval niet,' zei Michael, en Collier knikte, alsof hij dat al verwacht had. De laatste keer dat Atlanta in de Super Bowl speelde, was al een paar jaar geleden en toen was het met 34-19 door Denver ingemaakt.

'Hoe is het met Ken?' vroeg Collier.

'Gewoon, Ken is Ken,' antwoordde Michael, zonder nader in te gaan op de gezondheidstoestand van zijn partner.

'Die konden we nu wel gebruiken.' De agent gaf een knik in de richting van het gebouw. 'Het is een smerig zaakje.'

Michael dacht er het zijne van. De jongen was begin twintig, woonde waarschijnlijk bij zijn moeder in het souterrain en vond zichzelf een hele vent omdat hij elke dag een wapen bij zich stak. Toen Bush de Eerste had besloten ten strijde te trekken had Michael in de woestijn van Irak verscheidene Colliers ontmoet. Het waren stuk voor stuk enthousiaste jonge honden, met die glans in hun ogen waaraan je kon aflezen dat ze niet alleen in het leger waren gegaan voor drie maaltijden per dag en gratis scholing. Ze waren bezeten van plicht en eer, al die shit die ze op tv hadden gezien en waarmee ze werden volgestouwd door de ronselaars die hen als rijpe kersen uit de schoolbanken plukten. Ze kregen een technische opleiding en een baan op de thuisbasis in het vooruitzicht gesteld, het maakte niet uit wat, zolang ze het contract maar tekenden. De meesten werden op het eerstvolgende transportvliegtuig naar de woestijn gezet, waar ze werden neergeschoten nog voor ze hun helm op hadden.

Ted Greer kwam het gebouw uit lopen, rukkend aan zijn stropdas alsof hij niet genoeg lucht kreeg. Voor een zwarte man zag de inspecteur er bleekjes uit, maar hij zat dan ook het grootste deel van de tijd in het tl-licht achter zijn bureau wat te sudderen tot hij met pensioen kon.

Hij fronste zijn voorhoofd toen hij zag dat Michael nog steeds in de auto zat. ‘Werk je vanavond of ben je maar wat aan het rondrijden?’

Op zijn dooie gemak stapte Michael uit. Net toen op de radio het pauzecommentaar begon, trok hij de sleutel uit het contact. Voor februari was het een warme avond en de airconditioningapparaten die overal in de ramen waren aangebracht, zoemden als bijen rond een korf.

‘Heb je niks te doen?’ blafte Greer tegen Collier.

Collier was zo verstandig om te vertrekken, met zijn kin op zijn borst, alsof hij een tik op zijn neus had gekregen.

‘Wat een klerezooi,’ zei Greer tegen Michael. Hij haalde zijn zakdoek tevoorschijn en wiste het zweet van zijn voorhoofd. ‘Een of andere zieke hufter heeft haar te pakken gehad.’

Zoveel had Michael ook gehoord toen hij de oproep ontving die hem van zijn bank in de woonkamer had gelicht. ‘Waar is ze?’

‘Zes trappen op.’ Greer vouwde de zakdoek tot een keurig vierkantje en stopte hem in zijn zak. ‘We hebben het telefoontje aan de alarmcentrale naar die cel getraceerd.’ Hij wees naar de overkant van de straat.

Michael staaarde naar de telefooncel, een relikwie uit het verleden. Iedereen had tegenwoordig een mobieltje, vooral dealers en bendelenden.

‘Het was een vrouwenstem,’ zei Greer. ‘Het bandje krijgen we morgen.’

‘Hoe lang duurde het voor er iemand ter plekke was?’

‘Tweëndertig minuten,’ antwoordde Greer, en het enige wat Michael verbaasde, was dat het niet langer had geduurd. Volgens een onderzoeksteam van een plaatselijk tv-station duurde het gemiddeld drie kwartier voor de politie arriveerde na een noodoproep uit Grady. Een ambulance deed er nog langer over.

Greer keerde zich weer naar het gebouw toe, alsof het hem absolute verlenen kon verlenen. ‘We zullen hulp moeten inschakelen bij deze zaak.’

Bij het idee alleen al gingen Michaels haren overeind staan. Statistisch gezien was Atlanta een van de gewelddadigste steden van Amerika. Een dode hoer was niet bepaald een wereldschokkend verschijnsel, vooral niet als je bedacht waar ze was gevonden.

‘Nog meer eikels die me gaan vertellen hoe ik mijn werk moet doen,’ liet hij Greer weten. ‘Dat kan ik ook nog wel gebruiken.’

‘Deze eikel hier is van mening dat je dat inderdaad wel kunt gebruiken,’ kaatste de inspecteur terug. Michael was zo wijs om er niet tegenin te gaan – niet omdat Greer geen tegenspraak duldde, maar omdat hij het helemaal met Michael eens zou zijn, al was het alleen om hem de mond te snoeren, en daarna zou hij hem de rug toekeren en precies doen wat hij toch al van plan was geweest.

‘Het is een smerige zaak,’ voegde Greer eraan toe.

‘Het zijn allemaal smerige zaken,’ benadrukte Michael, terwijl hij het achterportier van zijn auto opende en zijn colbert pakte.

‘Die meid had geen schijn van kans,’ vervolgde Greer. ‘Afgetuigd, opengesneden en aan stukken geneukt. Een door en door zieke klootzak, ga er maar aan staan.’

Terwijl Michael zijn colbert aantrok, bedacht hij dat Greer klonk alsof hij auditie deed bij een tv-station. ‘Ken is uit het ziekenhuis ontslagen. Hij zei dat je altijd bij hem langs kon komen.’

Greer bromde dat hij het de laatste tijd vreselijk druk had, waarop hij naar zijn auto liep, met een blik over zijn schouder alsof hij bang was dat Michael hem achterna zou komen. Pas toen zijn baas in zijn auto zat en het parkeerterrein af reed, begaf Michael zich in de richting van het gebouw.

Collier stond in de deuropening, met zijn hand op de kolf van zijn pistool. Waarschijnlijk vond hij zelf dat hij de wacht hield, maar Michael wist dat degene die deze misdaad had gepleegd echt niet terugkwam om het nog eens fijntjes over te doen. Hij was klaar met die vrouw. Hij hoefde niets meer van haar.

‘De baas was er snel vandoor,’ zei Collier.

‘Fijn dat je me op de hoogte houdt.’

Diep inademend deed Michael de deur open en liet zich langzaam opnemen door het vochtige, donkere gebouw. De ontwerpers van de Homes hadden geen vrolijke kinderen voor ogen gehad die thuiskwamen van school en warme koekjes met melk kregen voorgezet. Ze hadden zich vooral op veiligheid gericht, open ruimten tot een minimum beperkt en uit voorzorg alle lampen van plaatgaas voorzien. De muren waren van ruw beton, en in de krappe hoeken zaten smalle raampjes met draadglas, alsof ze met identieke spinnenwebben waren bedekt. Vlakken die ooit wit waren geweest, waren met spuitbussen bewerkt. Nu waren ze volgekalkt met logo's van bendes, waarschuwingen en uiteenlopende mededelingen. Aan de binnenkant van de voordeur had iemand gekrabbeld: 'Kim is een hoer! Kim is een hoer! Kim is een hoer!'

Michael keek langs de wenteltrap omhoog en telde zes verdiepingen. Op dat moment ging een deur krakend open. Toen hij zich omdraaide, werd hij aangestaard door een oude zwarte vrouw, die met haar koolzwarte ogen om de hoek van de stalen deur gluurde.

'Politie,' zei hij, en hij hield haar zijn penning voor. 'Wees maar niet bang.'

De deur ging wat verder open. Ze droeg een bloemetjesschort over een spijkerbroek en een wit T-shirt vol vlekken. 'Denk maar niet dat ik bang voor je ben, mietje.'

Vier oude vrouwen verdrongen zich achter haar, op één na allemaal zwart. Michael wist dat hij van hen geen hulp kon verwachten. Net als iedere kleine gemeenschap leefde Grady van roddel, en dit waren de monden die de toevoerlijnen voedden.

Niettemin vroeg hij: 'Heeft iemand van u soms iets gezien?'

Eendrachtig schudden ze hun hoofd, als knikkende hondjes op het dashboard van Grady.

'Dat is dan mooi,' zei Michael. Hij stopte zijn penning weer in zijn zak en liep naar de trap. 'Fijn dat u de wijk veilig helpt houden.'

'Daar ben jij toch voor, zakkenwasser,' snauwde de vrouw.

Hij bleef staan, met zijn voet nog steeds op de onderste tree, keerde

zich weer naar haar toe en keek haar recht aan. Ze beantwoordde zijn woedende blik, en haar waterige ogen schoten heen en weer alsof ze zijn levensverhaal aan het lezen was. De vrouw was jonger dan de anderen, waarschijnlijk begin zeventig, maar op de een of andere manier was ze grijzer en kleiner dan haar vriendinnen. Ragfijne lijntjes groefden de huid rond haar lippen, ingeëtste rimpels door jarenlang sigarettengelurk. Een dikke baan grijs liep door het haar op haar hoofd, en ook de haartjes die als dreadlocks uit haar kin kringelden, waren grijs. Ze had oranje lipstick op, in de meest opzienbarende tint die hij ooit bij een vrouw had gezien.

‘Hoe is uw naam?’ vroeg hij.

Uitdagend hief ze haar kin, maar toch antwoordde ze. ‘Nora.’

‘Iemand heeft het alarmnummer gebeld vanuit de telefooncel buiten.’

‘Dan hoop ik dat hij na afloop zijn handen heeft gewassen.’

Michael permitteerde zich een glimlach. ‘Kende u haar?’

‘We kenden haar allemaal.’ Haar toon gaf aan dat er nog veel meer te vertellen viel, maar dat zij dat niet aan een of andere achterlijke blanke smeris zou overbrieven. Het was duidelijk dat Nora niet over een academische graad beschikte, iets waar Michael overigens nooit veel waarde aan had gehecht, maar hij zag aan haar ogen dat de vrouw slim was. Ze gaf je lik op stuk, dat stond vast. Met domheid werd je niet oud in een oord als Grady.

Michael nam zijn voet van de tree en liep terug naar het groepje vrouwen. ‘Tippelde ze?’

Nog steeds op haar hoede hield Nora haar blik op hem gericht. ‘Bijna elke avond.’

‘Het was een eerlijke meid,’ liet de blanke vrouw achter haar weten.

‘Tss,’ was Nora’s reactie, ‘zo’n jong dingetje.’ Er klonk iets uitdagends door in haar stem toen ze zei: ‘Het was geen leven voor haar, maar wat moest ze anders?’

Michael knikte, alsof het hem duidelijk was. ‘Had ze ook vaste klanten?’

Ze schudden allemaal het hoofd en Nora zei: 'Ze nam haar werk nooit mee naar huis.'

Michael zweeg afwachtend, benieuwd of ze er nog iets aan toe zouden voegen. In gedachten telde hij de seconden af – tot twintig, had hij zich voorgenomen. Een helikopter vloog over en een paar straten verderop gierden autobanden over het asfalt, maar niemand sloeg er acht op. Dit was het soort buurt waar mensen nerveus werden als ze niet minstens een paar keer per week pistoolschoten hoorden. Hun leven bezat een natuurlijke orde, en geweld – of de dreiging ervan – maakte daar evenzeer deel van uit als fastfood en sterke drank.

'Goed,' zei Michael, nadat hij tot vijfentwintig had geteld. Hij haalde een visitekaartje tevoorschijn en overhandigde het aan Nora met de woorden: 'Veeg daar je reet maar aan af.'

Ze gromde van walging toen ze het kaartje tussen haar duim en wijsvinger hield. 'Daar is mijn reet veel te groot voor.'

Hij knipoogde veelbetekenend en zei met norske stem: 'Dat was me allang opgevallen, schat.'

Met een rauwe lach smeed ze de deur in zijn gezicht. Toch had ze het kaartje gehouden. Dat moest hij maar als een positief teken opvatten.

Michael liep terug naar het trappenhuis en nam de eerste trap met twee treden tegelijk. Alle gebouwen in Grady hadden een lift, maar ook als zo'n ding het deed, was het gevaarlijk. In zijn eerste jaar als straatagent was Michael een keer opgeroepen naar een echtelijke twist in de Homes, waar hij met een kapotte radiozender in een van de knerpende apparaten kwam vast te zitten. Pas nadat hij twee uur lang zijn best had gedaan om de allesoverheersende stank van pis en kots niet nog erger te maken, kreeg zijn brigadier door dat hij zich niet had gemeld en stuurde hij er iemand op af. Voor ze hem eruit hielpen, hadden de oude rotten nog een halfuur staan lachen omdat hij zo stom was.

Welkom bij de broederschap.

Toen Michael de tweede trap wilde beklimmen, bespeurde hij een

verandering in de atmosfeer. Het eerste wat hem trof, was de stank: de gebruikelijke geur van gebakken eten vermengd met die van bier en zweet, onderbroken door de plotselinge en onmiskenbare lucht van een gewelddadige dood.

Het gebouw had op de gebruikelijke wijze op de catastrofe gereageerd. In plaats van het ononderbroken gebonk van rap uit talloze boxen hoorde Michael slechts het gemompel van stemmen achter gesloten deuren. De tv was zacht gezet, en het pauzeprogramma diende als achtergrondgeruis terwijl de bewoners het over het meisje op de zesde verdieping hadden en de Heer dankten dat zij het deze keer was, en niet hun kinderen, hun dochters, zichzelf.

In deze betrekkelijke stilte echoden er geluiden langs het trappenhuis naar beneden: het vertrouwde ritme van een plaats delict, waar bewijsmateriaal werd verzameld en foto's werden genomen. Michael bleef onder aan de trap naar de vierde verdieping staan om op adem te komen. Twee maanden geleden was hij met roken gestopt, maar eigenlijk hadden zijn longen hem niet serieus genomen. Terwijl hij zich de volgende trap op hees, voelde hij zich net een astmalijder. Boven hem klonk een blaffende lach, en hij hoorde de overige agenten meelachen, deelnemen aan de gebruikelijke stomme lefgozerij die hen in staat stelde de klus te klaren.

Met een klap werd beneden een deur opengegooid en toen Michael zich over de reling boog, zag hij twee vrouwen die met moeite een brancard de hal in wurmden. Ze droegen donkerblauwe regenjacks met op hun rug in felgele letters de tekst MORTUARIUM.

‘Hierboven!’ riep Michael.

‘De hoeveelste verdieping?’ vroeg een van hen.

‘De zesde.’

‘Godverdekút!’ vloekte ze.

Michael greep de trapeuning vast en hees zich weer een paar treden op. Hij hoorde hoe de vrouwen al vloekend aan hun klim begonnen, waarbij de brancard als een kapotte bel tegen de metalen trapeuning sloeg. Hij was nog één trap van de bovenste verdieping verwijderd

toen zijn nekharen overeind gingen staan. Zijn overhemd plakte aan zijn rug van het zweet, en een soort zesde zintuig zond een huivering door zijn lichaam.

Hij zag een flits en hoorde een camera zoemen. Behoedzaam stapte Michael om een rode schoen met naaldhak heen die plat op de trap lag, alsof de draagster was gaan zitten en het ding van haar voet had geschoven. Op de volgende tree stonden haarscherp de contouren afgetekend van een bloederige hand die de trap vastgreep. Ook de daaropvolgende tree had een handafdruk, evenals de daaropvolgende, van iemand die de trap op gekropen was.

Op de overloop boven aan de vijfde trap stond Bill Burgess, een door de wol geverfde straatagent, die zo ongeveer elk soort misdrijf had gezien dat Atlanta te bieden had. Naast hem lag een plas stollend bloed, dat aan de randen in stroompjes van de ene tree op de andere drupte, als vallende dominostenen. Michael nam het tafereel in zich op. Hier was iemand gestruikeld, had zich vervolgens met moeite overeind gehesen en had alles onder het bloed gesmeerd terwijl ze probeerde te ontsnappen.

Bill keek langs de trap naar beneden, zijn blik afgewend van het bloed. Zijn gezicht was wit weggetrokken en zijn lippen vormden een dunne roze streep. Michael bleef staan en bedacht dat hij Bill nog nooit eerder zo aangeslagen had meegemaakt. Dit was de man die kippenvleugels was gaan halen nadat hij een uur eerder zes afgesneden vingers in de afvalcontainer achter een Chinees restaurant had aangetroffen.

De twee mannen zwegen toen Michael voorzichtig over de poel met bloed stapte. Met zijn hand aan de trapleuning liep hij met de bocht mee naar de volgende trap, en toen hij het schouwspel vóór zich zag, was hij blij dat hij iets had om zich aan vast te houden.

De vrouw was slechts gedeeltelijk gekleed, haar strakke rode jurk was opengesneden en leek nu net een kamerjas waar donkere, chocoladekleurige huid doorheen schemerde, met een toefje bijgeschoren zwart schaamhaar dat in een dun lijntje naar haar spleet voerde. Haar

borsten zaten onnatuurlijk hoog op haar romp, door implantaten volmaakt opgestuwd. Eén arm lag naast haar zij, de andere rustte boven haar hoofd, de vingers uitgestrekt naar de trapleuning, alsof ze zich op het laatst nog overeind had willen hijsen. Haar rechterbeen was geknikt bij de knie en naar buiten geklapt en het linker stak uit in een hoek, zodat hij recht in haar gleuf kon kijken.

Michael kwam nog een stap dichterbij. Hij verdrong alle drukte om zich heen en probeerde de vrouw te zien door de ogen van haar moordenaar. Haar gezicht was besmeurd met make-up: dikke lippenstift en rouge waren in donkere lijnen aangebracht om haar ge-laatstrekken te accentueren. Er liepen oranje strepen door haar zwarte kroeshaar, dat alle kanten op was getoupeerd. Ze had een mooi lichaam, in elk geval mooier dan je zou verwachten van wat de naaldsporen op haar armen suggereerden: een vrouw met een verslaving die ze voedde tussen haar benen. De blauwe plekken op haar dijbenen konden het werk van haar moordenaar zijn, of van een klant die van ruig hield. Als het laatste het geval was, had ze het waarschijnlijk gewillig ondergaan in de wetenschap dat ze vanwege de pijn meer geld zou kunnen vragen, dat meer geld gelijkstond aan meer genot later, als de naald binnendrong en dat warme gevoel zich door haar aderen verspreidde.

Haar ogen stonden wijd open en staarden leeg naar de muur. Een van haar nepwimpers was losgeraakt, zodat er nu een derde wimper onder haar linkeroog zat. Haar neus was gebroken, haar wang was verschoven doordat de botten onder het oog verbrijzeld waren. Het licht werd weerkaatst door iets in haar open mond en toen Michael nog een stap zette, zag hij dat haar mond tot de rand toe gevuld was met vocht, en dat dat vocht bloed was. De lamp boven haar werd als een herfstmaan in de rode plas weerspiegeld.

Pete Hanson, de dienstdoende lijkschouwer, stond boven aan de trap met Leo Donnelly te praten. Leo was een klootzak, die altijd en eeuwig de stoere smeris uithing, overal grapjes over maakte en te luid en te lang lachte, hoewel Michael hem iets te vaak aan de bar had zien

hangen, zijn hand een wazige vlek als hij de ene whisky na de andere achteroversloeg om de smaak van de dood uit zijn mond te spoelen.

Leo kreeg Michael in de gaten en schonk hem een glimlach, alsof ze oude kameraden waren die het er eens goed van gingen nemen. Hij hield een verzegelde plastic zak in zijn hand die hij telkens een stukje de lucht in gooide en dan weer opving, alsof hij zich gereedmaakte voor een spelletje basketbal.

‘Lekker avondje om dienst te hebben,’ zei Leo.

Michael onthield zich van instemming. ‘Wat is er gebeurd?’

Leo bleef de zak opgooien en woog het ding in zijn hand. ‘Volgens de dokter hier is ze doodgebloed.’

‘Misschien,’ verbeterde Pete hem. Michael wist dat de arts Leo al net zo graag mocht als de rest van het team, oftewel dat hij de hufter niet kon luchten of zien. ‘Ik weet meer als ik haar op de tafel heb liggen.’

‘Vang,’ zei Leo, en hij gooide de zak met bewijsmateriaal naar Michael.

Michael zag de zak in slow motion door de lucht tollen, als een scheve voetbal. Hij ving hem voor hij de grond raakte en sloeg zijn vingers rond iets diks en vochtigs.

‘Lekkers voor je kat,’ zei Leo.

‘Jezus, wat –’ Michael zweeg. Hij wist wat het was.

‘Moet je zijn kop zien!’ Leo’s daverende lach werd door de muren weerkaatst.

Michael kon alleen nog maar naar de zak staren. Achter in zijn keel voelde hij bloed, proefde hij de metalige steek van onverwachte angst. De stem die uit zijn mond kwam, klonk niet als de zijne – het leek wel of hij onder water zat, alsof hij verdronk. ‘Wat is er gebeurd?’

Leo moest nog steeds lachen en daarom antwoordde Pete: ‘Hij heeft haar tong afgebeten.’